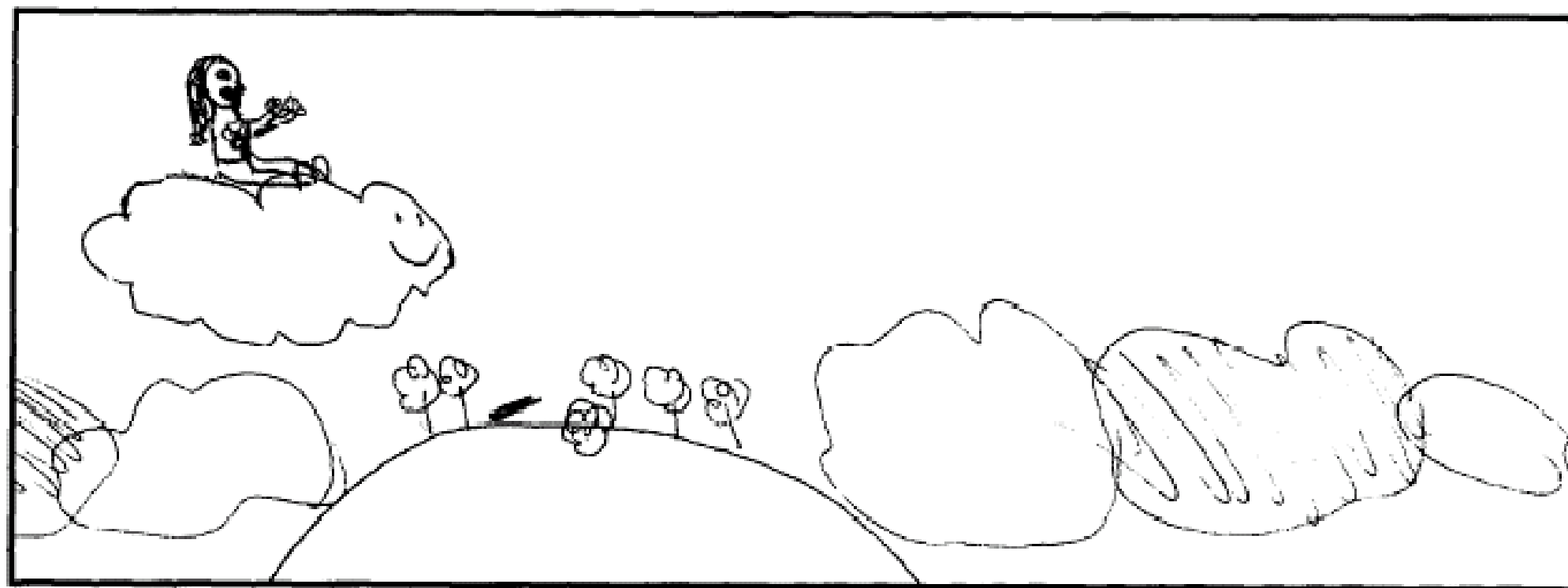
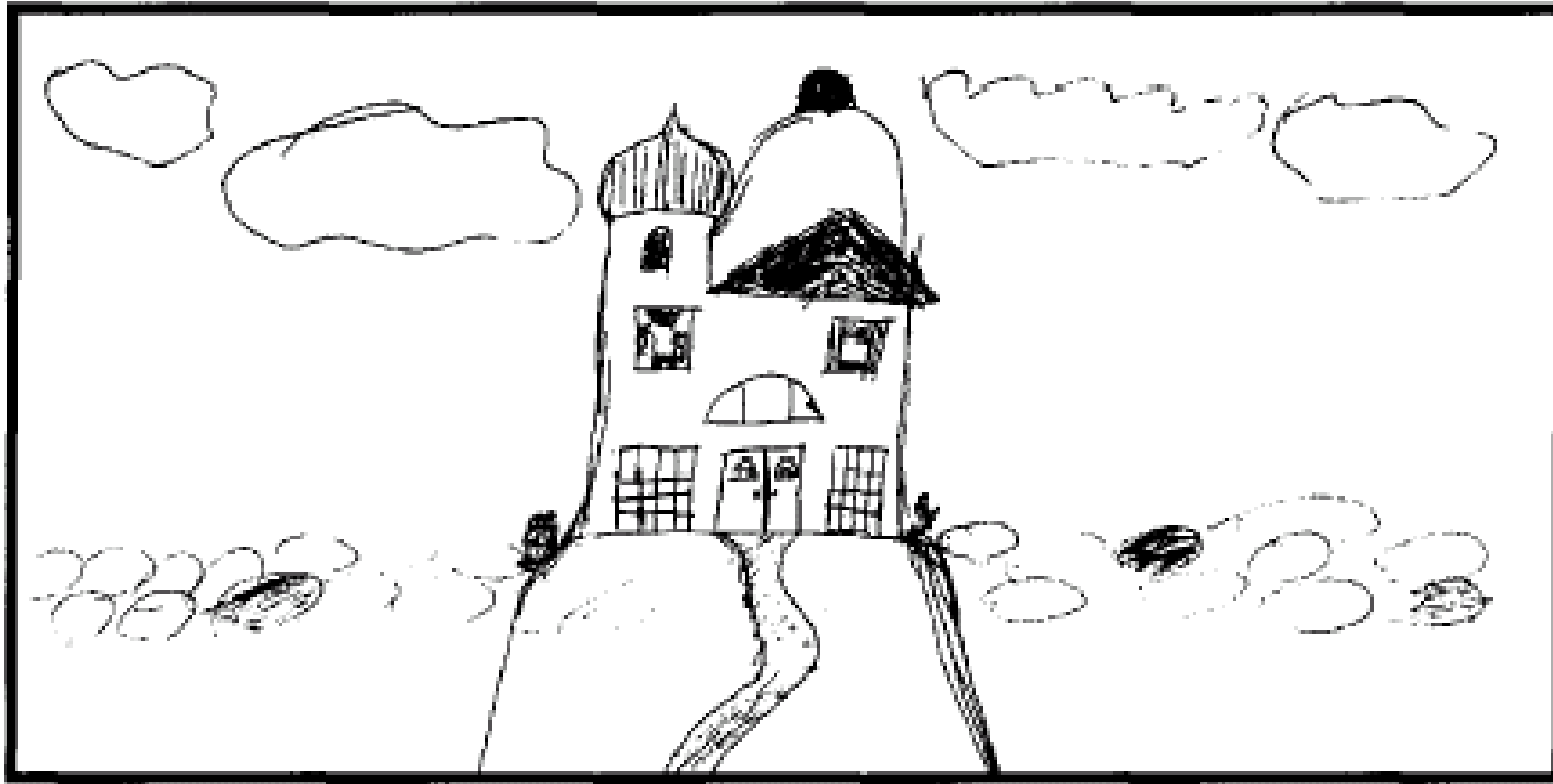

אוּנָה, רוֹכֶבֶת עַל עֲנָנִים

כֹּתֵב סֵטוּאָרְט בָּאוּם. צִיּוּרָה מוֹלֵי בָאוּם

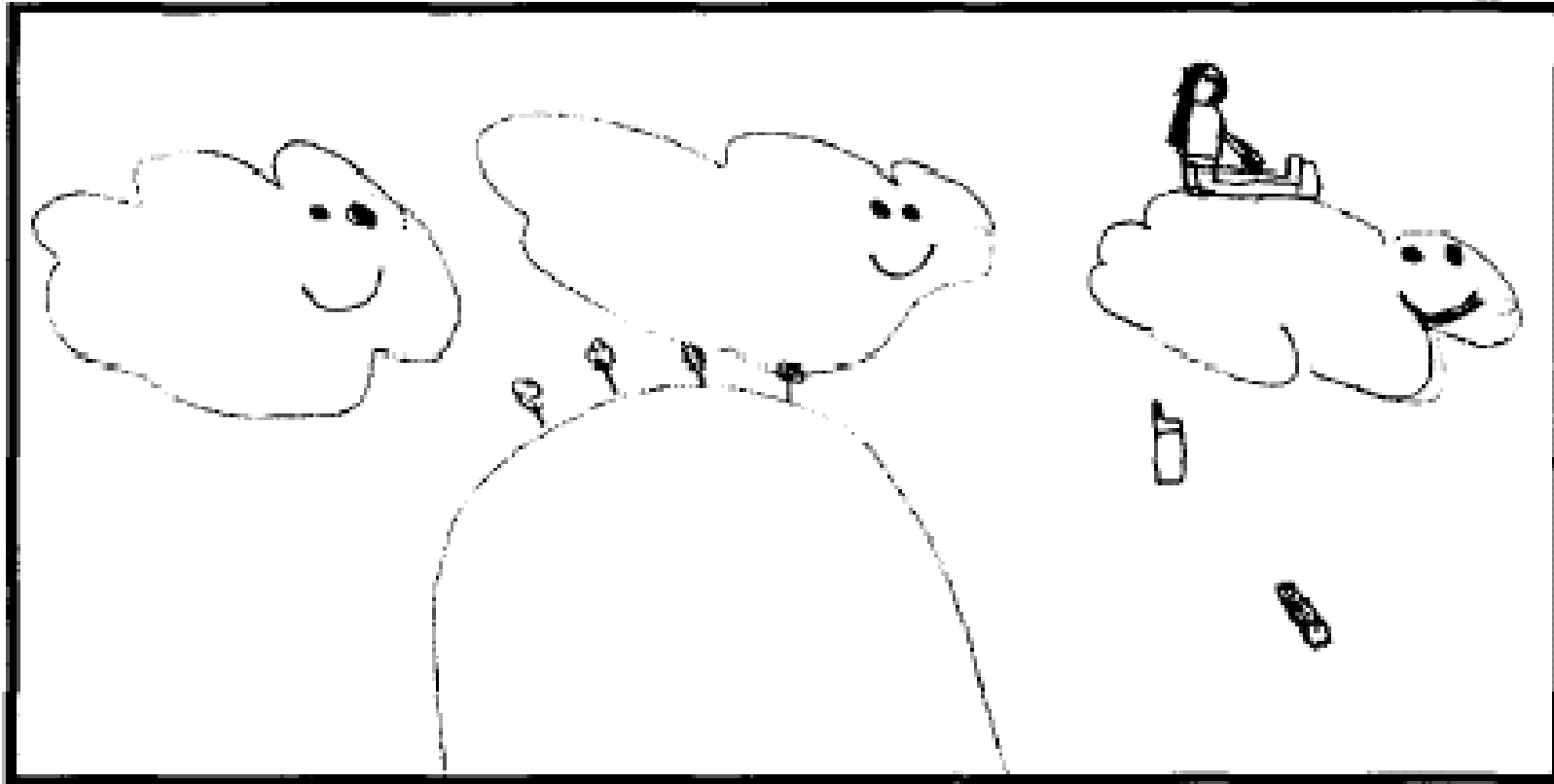

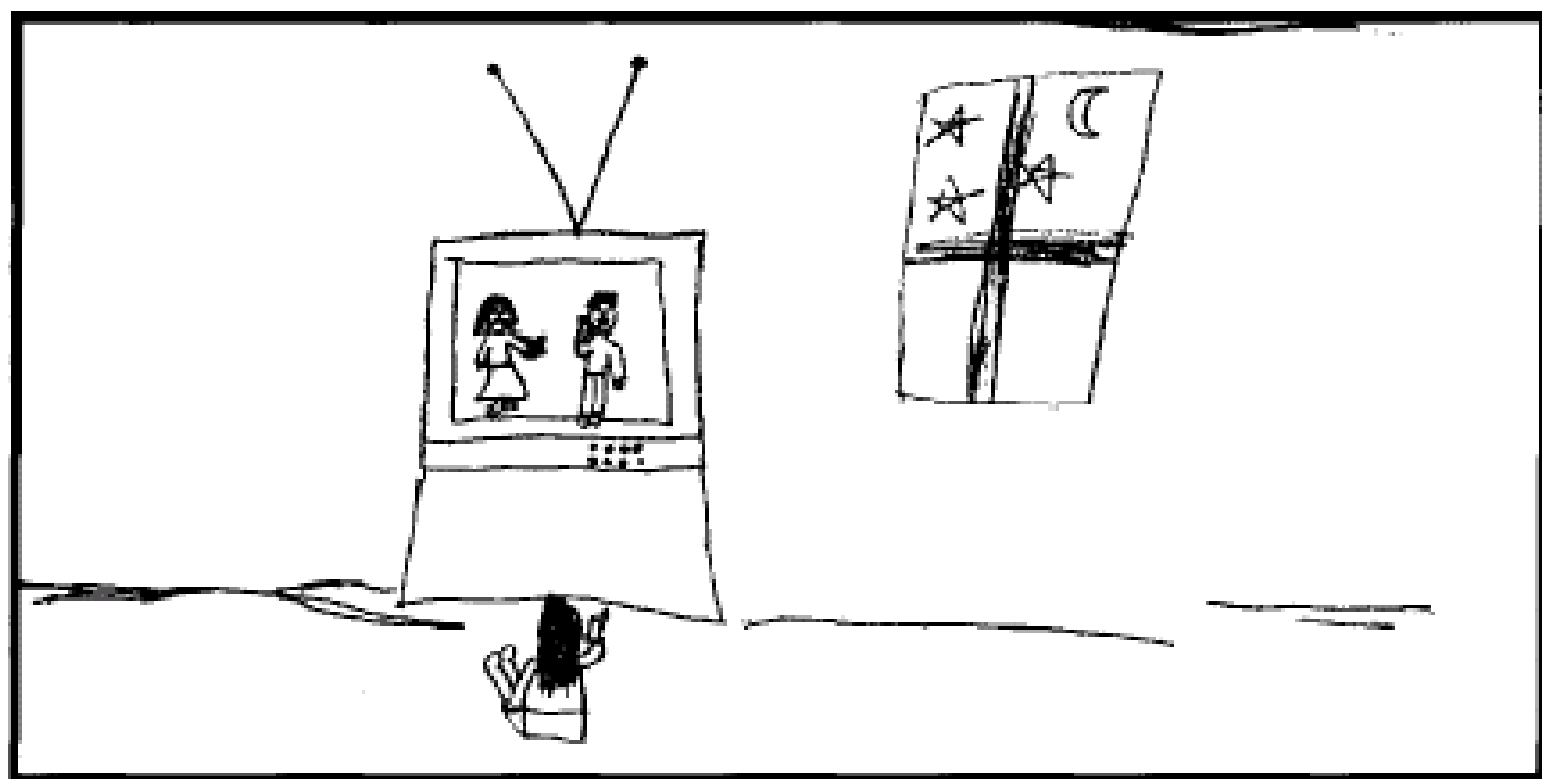
אונה גרה בפסגת גבעה קטנה במדינה יוטה. היא רק בת שלוש אבל אמא שלה אמרה לפעמים שאונה היא מעולם לא "רק" משהו. הגבעה שעליה גרה אונה נראתה לה גבוהה מאוד. הדרך למטה נמשכה זמן רב, אפילו במכונית. העלייה הייתה עוד יותר ארוכה. בימים מעוננים העננים באו לבקר. הם באו ישר לדלת של אונה. דרך החלון שבחזית הבית אפשר היה לראות את השמיכה הלבנה בעלת קצוות אפורים המשתרעת מדלת הבית ועד האופק. זה היה מראה יפה מאוד.

אמא ואבא של אונה נהגו לשבת על מדרגות הכניסה ולהביט למרחק. הם עשו כך, כפי שנדמה היה לאונה, שעות על גבי שעות. לאונה לא היה דבר משעמם יותר מאשר ישיבה על מדרגות הכניסה. היא הייתה לוקחת כוס מיץ (אחד מאלה שאמא תמיד השאירה במקרר) וממתק גרנולה. היא יצאה מהדלת האחורית, מצאה ענן קטן וידידותי ויצאה לדרך.

תחילה היא לא ידעה לאן יובילו אותה העננים
וחשדה שהם לא יחזירו אותה הביתה. אבל הם
תמיד חזרו. וכאשר למדה לכוון את העננים היא
טסה עליהם לגבעה הסמוכה, התכופפה וקטפה
פרחים, או סתם הביטה סביב ונגסה בממתק
גרנולה שלה. היא לא יכלה לעשות הרבה לפני
שסיימה לאכול את הממתק כי דרושות היו לה
שתי ידיים. אם היא שמה את הממתק על הענן
הוא נפל פנימה. זה לא היה כל כך נורא כי תמיד
יכלה לחזור הביתה ולקחת אחר, אבל אם נפלו
כוסות של מיץ, אמא נזפה בה.

אמא שלה אמרה "אינני יודעת איך את יכולה
לאבד כל כך הרבה כוסות." ובמשך כמה ימים לא
היו יותר כוסות מיץ וזה העציב מאוד את אונה.
לכן היא זכרה היטב לא לשים את הכוסות על
העננים.

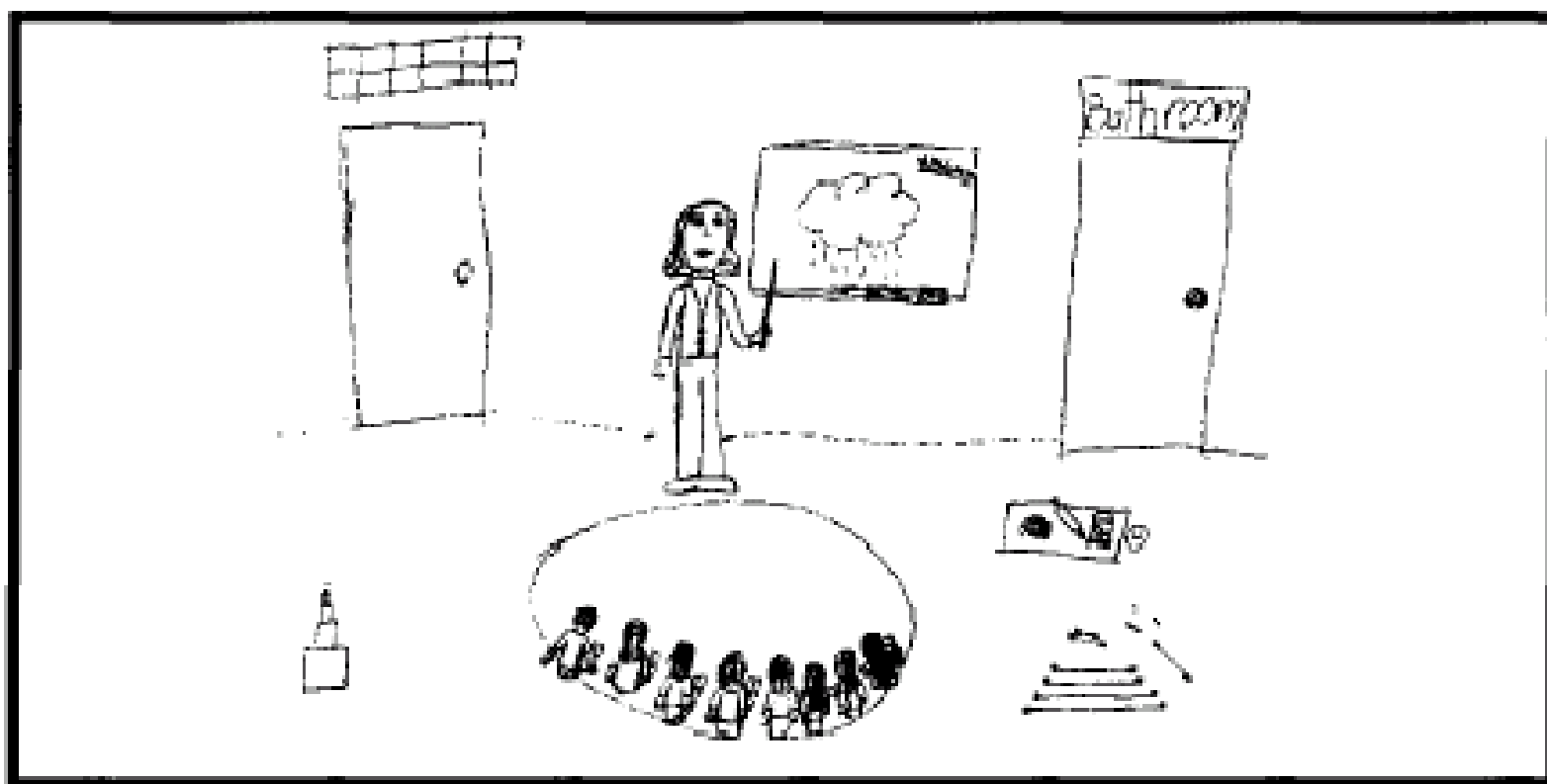

יום אחד אונה הביאה אתה שתי צפרדעים קטנות.
הן היו כל כך לא-שקטות וחלקלקות שהיא נאלצה
לשים אותן על הענן. והן נפלו פנימה, כמו הכוסות
והממתקים. אונה הביטה איך הן נופלות לאדמה
אך הן נעלמו מהר מעייניה. היא החליטה לחזור
לגבעה ולחפש אותן על האדמה. אך בדרך חזרה
ראתה שהתל מכוסה במאות פרחים כחלחלים
ושכחה לגמרי את הצפרדעים.

באותו ערב ראתה בטלוויזיה אישה שסיפרה כי
גשם צפרדעים ירד על הדשא שבגינה שלה.
להוכחה היא הראתה שתי צפרדעים שהסתובבו
והתפתלו בידה כדי להשתחרר.

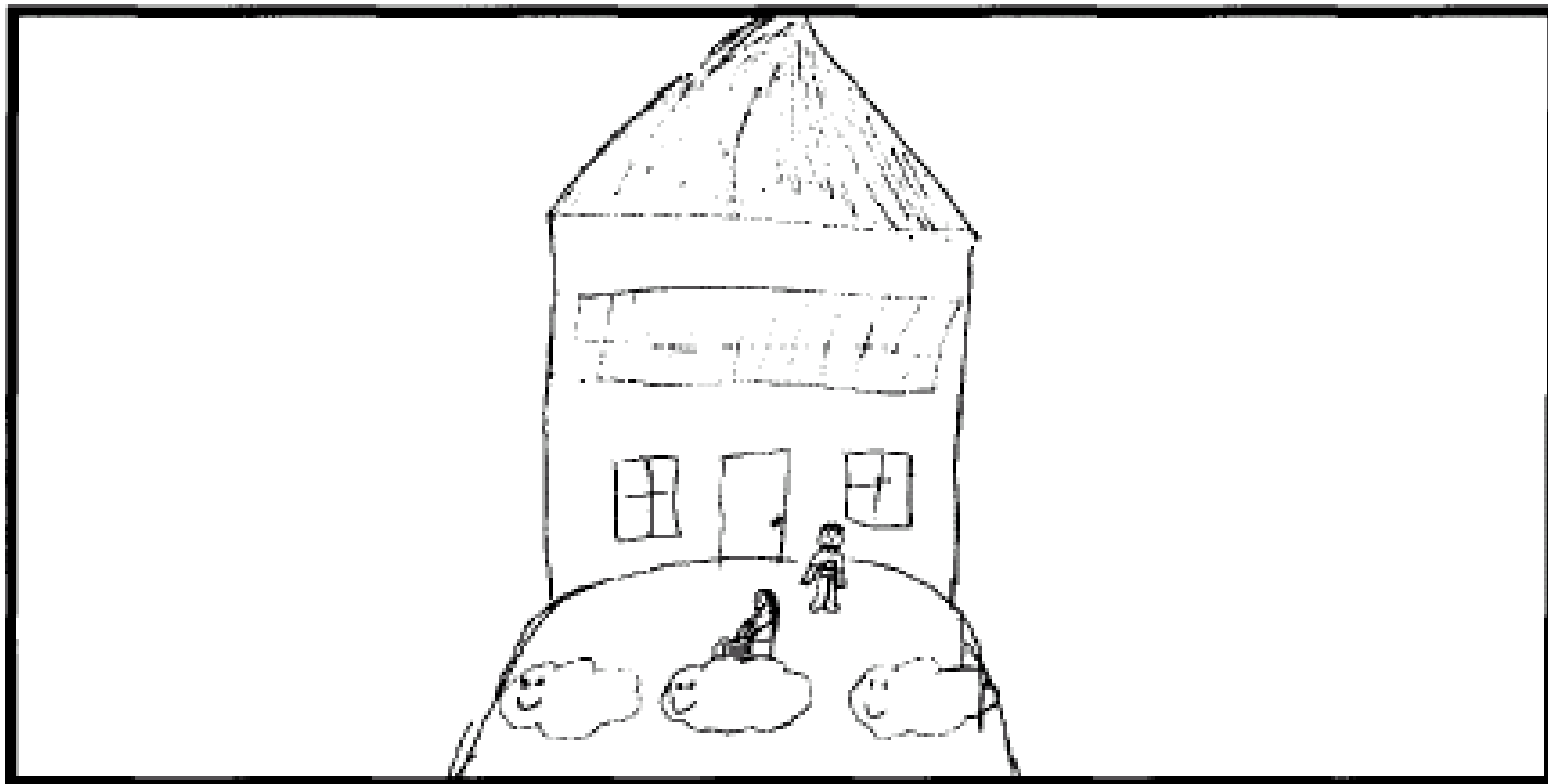
אונה חייכה "אני שמחה שהן בסדר" אמרה.
אמא חיבקה אותה "את ילדה רחומה מאוד"
אמרה. אונה לא ידעה מה פירוש "רחומה" אבל
נהנתה מהחיבוק. אחר כך הביטה על אמא ואמרה
"אני ילדה קטנה גדולה מאוד!" אמא חיבקה אותה
שוב. "את צודקת בהחלט" הסכימה.
אונה הייתה מרוצה מאוד.

"זה נחמד מאוד" אמרה אונה לעצמה.
מאוחר יותר מיכאל ב' בא לאונה ושאל "את רכבת
על עננים?"
"כן" ענתה אונה.
"ואוכל לבוא בפעם הבאה?"
"כן" אמרה אונה והוסיפה כפי שנוהגים הגדולים
"אשמח מאוד".

יום אחד בגנון למדו על עננים. גברת גרין, הגננת,
הסבירה כי עננים הם אדי מים, והם הגשם לפני
שהוא יורד לאדמה.
אונה הסכימה. זה הסביר לה מדוע הישבן שלה
תמיד לח כשהיא חוזרת הביתה.
כשגברת גרין הראתה תמונות של צורות שונות
של עננים, אחד הילדים שאל האם אנשים יכולים
לעמוד עליהם.
הגננת אמרה "לא."
אונה אמרה "כן."
כולם בכיתה הסתכלו על אונה כי התשובה שלה
הייתה מעניינת יותר. היא הסבירה "אבל לפני
שהם מתחילים לזוז צריך להתיישב, כי אחרת
אפשר לפול מהם."
גברת גרין צחקה, אך אף אחד מהילדים לא חשב
שאונה מתבדחת.
"באמת?" שאל את אונה ילד אחד.
"באמת" ענתה אונה.
"לא באמת" אמרה גברת גרין. גברית גרין חייכה
לאונה אבל אונה החמיצה לה פנים. גברת גרין
הוסיפה "אבל אילו זו הייתה אמת, היה יכול להיות
נחמד מאוד."

אונה אמרה לו "עכשיו עלה על ענן". מיכאל ב' אמר מהר "ארכב יחד אתך" הוא עלה על הענן שלה והופתע כאשר מצא אותו דומה לכרית לחה. הוא החזיק חזק באונה. אונה שאלה "תרצה אולי ממתק גרנולה?" אבל מיכאל ב' רק נענע בראשו. הוא פחד לדבר. הוא הצליח רק לומר "סעי" ו"לאט".

ביום מעונן הבא מיכאל ב' בא לבקר. שתי האמהות ישבו על המדרגות לפני דלת הכניסה ודיברו, כפי שתמיד עושים הגדולים. אונה ומיכאל ב' יצאו מדלת האחורית כדי לרכב על העננים.

"ראשית כל" אמרה אונה בקול 'מסביר' "אנו זקוקים לענן ידידותי כדי שנהיה בטוחים שנחזור הביתה." מיכאל ב' היה עצבני "האם הם הולכים רחוק?" שאל. "לא" אמרה אונה "העננים תמיד הולכים ישר" היא הצביעה על רוח שבין העננים שבו נראה יער למטה "אבל האדמה יורדת?" זה עצבן את מיכאל ב' עוד יותר. "זה קל" אמרה אונה "רק תעלה על ענן" והיא עשתה כך תוך כדי דיבור "אחר כך תתיישב" וכך עשתה. "אז תתכופף קדימה" אונה התכופפה קצת קדימה והענן התרחק מאדמת הגבעה. הוא נעצר אחרי מטרים אחדים. היא הייתה עדיין קרוב מאוד למיכאל ב' אבל צעקה "אתה צריך להתכופף אחורה אם תרצה לעצור או לטוס אחורנית!" הענן שלה התקרב אל הגבעה, ונעצר לפני מיכאל ב'.

אונה הצביעה למרחק "נלך לגבעה הזו שם." מיכאל ב' הסתכל וראה הרבה פסגות של גבעות שמציצות משמיכת העננים. "לאיזו?" שאל. "לזו הצהובה" אמרה אונה "קוראים לה גבעת הנרקיסים". שני הילדים נטו קדימה והענן התחיל לנוע. מרבית העננים הלכו באותו הכוון אך זה שלהם טס קצת יותר מהר. הוא עבר דרך כמה עננים אחרים, הזיז אחדים הצדה ואחרים עקף, כמו מכוניות. "אתה רואה. זה קל" אמרה אונה. מיכאל ב' הסכים אבל עדיין החזיק חזק באונה. הענן שלהם התרחק בינתיים מהאחרים ועבר בחלל פתוח. מיכאל ב' השתדל לא להביט למטה, אבל לא הצליח. "זה גבוה מאוד" גמגם "מה אם ניפול?"

"עננים לא נופלים" הסבירה אונה. זה לא היה בדיוק למה שהתכוון מיכאל ב', אבל הוא פחד לשאול שוב. למזלו הם הגיעו מהר לגבעה והוא קפץ למטה. "חזור, טיפשון" אמרה אונה "אם תרצה לקטוף פרחים תתכופף רק וחסוף אותם." היא הדגימה לו ומשכה נרקיס צהוב גדול עם השורש. היא ניסתה להוריד את הפרח ביד אחת אך לא הצליחה ואז הורידה אותו ביד שניה וזרקה את היתר על האדמה. היא הרגישה שאצבעותיה עכשיו צהובות וניסתה

למחוק את הצהוב אבל בסוף שתי ידיה נעשו צהובות.

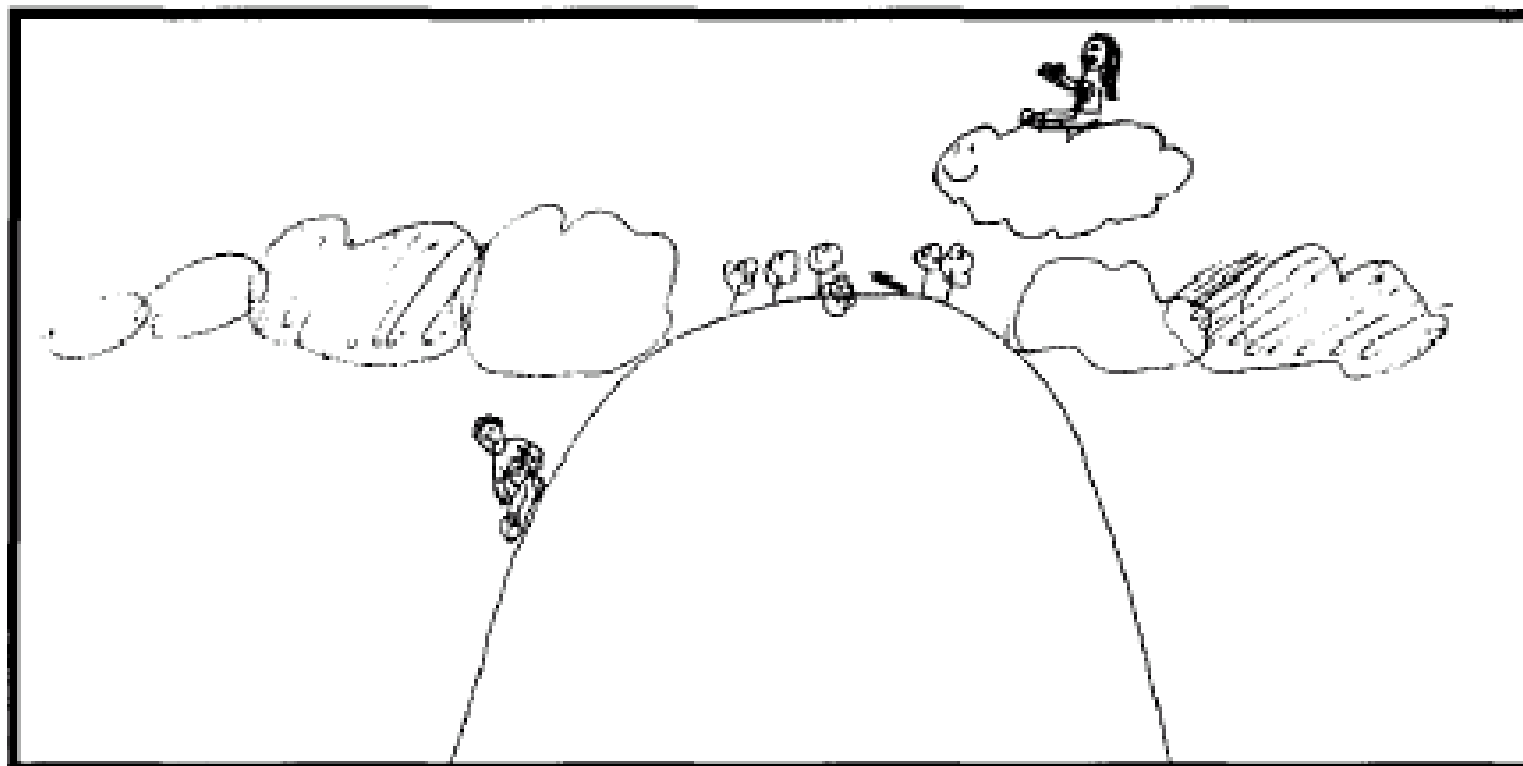
"ראה" היא אמרה בהתרגשות "אני צהובה." היא הרימה את ידיה כדי להראות אותם למיכאל ב', אבל מיכאל ב' נעלם!

"מיכאל ב'!" קראה אונה

"מיכאל ב'!" היא לא ראתה אותו בשום מקום. בסוף

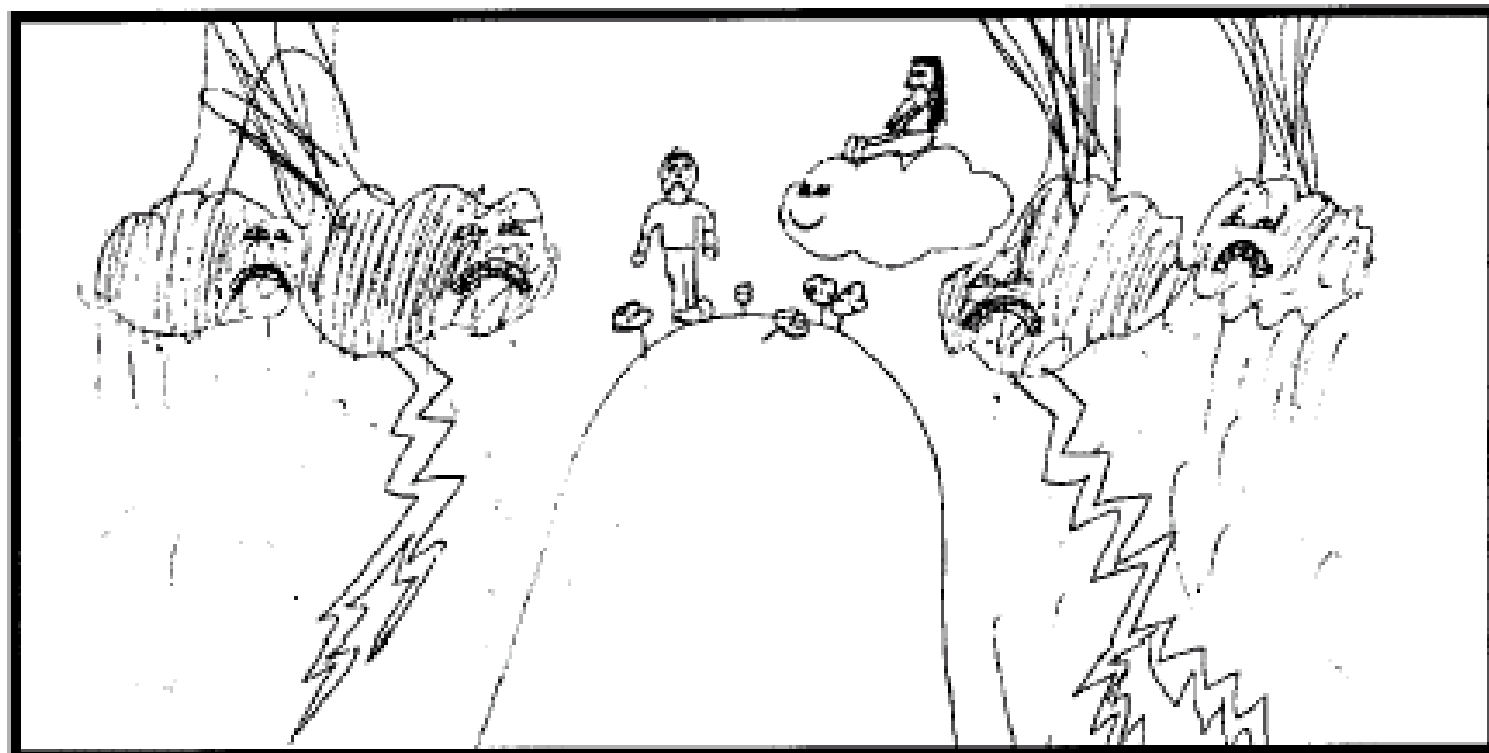
גילתה אותו בתוך קבוצת נרקיסים, קצת במורד הגבעה. היא פחדה לרדת מהענן שלה כי העננים האחרים היו אפלים יותר ונראו כועסים. היא גם ראתה ששכבות עננים הצטופפו והנמיכו.

"מיכאל ב'! מוטב שתמהר!" היא זעקה "סופה מתקרבת! זה רע מאוד!"

"זה רע, רע מאוד" הכריזה אונה בקולה החמור ביותר שלה ואמרה "מיכאל ב'. אנו חייבים ללכת. עכשיו. מיד." מיכאל ב' טיפס מהר על הענן וישב אחוריה. הוא החזיק בה חזק ועצם את עיניו. "מהרי" אמר בשקט "אני כבר לא מפחד יותר לטוס מהר."

אונה המשיכה להסביר "עננים לא נעים מהר." היא הביטה שמאלה וימינה וראתה שהסערה היא ממש סביבם. בקושי יכלה לראות את ביתה דרך הגשם והעננים. היא התחילה לכוון את הענן ישר אל הבית. "קראק" עוד רעם וברק. הוא יצא מהעננים שמעליהם.

מיכאל ב' לא הסכים לעלות על הענן. הוא הסתובב, שילב ידיים ונענע בראשו לשלילה. טיפות גשם ראשונות התחילו ליפול. אונה כוונה את הענן שלה מול מיכאל ב'. מאחר שהענן לא רצה להנמיך היא רכנה קצת מעל ראשו. היא ראתה שמיכאל ב' בוכה. "אל תבכה" אמרה אונה רכות "יהיה בסדר. אנו רק.."

"אני לא בוכה" אמר מיכאל ב'. הוא לא רצה לבכות ליד ילדה קטנה. הוא היה צריך להיות האמיץ. "זה הגשם" אמר "טפטף לי על הפנים" הוא ניגב את פניו לראות לה זאת. אונה רצתה להתווכח אבל חשבה שאין זמן לכך. אמא שלה תכעס מאוד אם תראה שהיא יצאה בגשם. היא חשבה רק איך לעלות את מיכאל ב' חזרה לענן. ואז..

"קראק!" הילדים הביטו בכוון הרעש וראו את הברק. הוא ירד בין הגבעה שעליה הם היו והגבעה עליה עמד ביתה של אונה. הגשם כאילו נבהל והתחיל לרדת חזק. היה גם קר יותר.

אונה קיוותה שהגברת עם הצפרדעים שמרה עליהן היטב. אך עכשיו התרגשה והתחילה לבכות. מיכאל ב' הרגיש שכל גופה רועד. עתה הגיע זמן שלו להיות החזק. "הבה נעלה!" הוא קרא כשקולו גובר על רעש הסופה. אונה קראה חזרה "עננים לא עולים!" היא חשבה שהוא לא מקשיב לה, אבל הוא הצביע שמאלה. אונה הביטה לשם וראתה שורה של עננים קטנים, ידידותיים, שעולים כלפי מעלה כאילו במעלית. היא כיוונה את הענן שלהם אל השורה הזו. כשהיו אחרי הענן האחרון של השורה הרגישו כבר יותר בטוחים. בשכבה גבוהה של העננים השחורים נראה חור, והעננים הידידותיים הלכו אליו. אונה ומיכאל ב' הביטו איך העננים, אחד אחרי שני, עוברים בחור הזה. אונה אמרה "זה כנראה המקום אליו הולכים העננים הידידותיים בזמן סופה. השורה התקדמה מהר. עכשיו הגיע תורם. הם התרוממו והופ.. עברו דרך החור שבשכבת העננים הצפופה.

הם היו עכשיו מעל ענני הסערה וקרני שמש חיממו אותם ואת בגדיהם. אונה הסתובבה וחיבקה את מיכאל ב'. מיכאל ב' חיבק אותה בחזרה ואמר "את רואה? עננים יכולים לעלות." הוא שמח שצדק.

מלמעלה נראו ענני הסערה עוד יותר זועמים. הם היו אפורים וכהים וברקים עברו ביניהם כמו דגים ששוחים בבריכה. אונה אמרה "שב". מיכאל ב', שלא הרגיש כלל שהוא עומד על הענן, התיישב מהר. הם התכופפו שניהם קדימה כדי שהענן שלהם ינוע מהר ככל האפשר, אבל זה לא היה מהר מאוד.

אונה כיוונה את הענן אל התל שלה. על התל עמד סלע, גבוה כמו אונה ורחב כמו שולחן מטבח. כל יום א' אונה ואבא שלה עלו על התל. היא שיחקה עם הכלב פוללי שלה ואבא נשען בגבו על הסלע, שתה קפה וכאילו קרא עיתון. מדי פעם אבא היה מתעורר וקרא "לא ישנתי, רק נתתי לעיניי קצת לנוח." אונה תמיד צחקה מכך.

עכשיו אונה עצרה את הענן כמטר מעל הסלע. רק הקצה של הסלע בלט מתוך העננים הזועמים. לפני שאונה הסבירה את תוכניתה אמר מיכאל ב' "אני לא אקפוץ על הסלע הזה. ניפול ונפוצץ את ראשינו כמו דלועים." הוא תיאר לעצמו את הזרעים שנשפכים מראשו, כפי שעשה תמיד כאשר אמו הזהירה אותו מנפילה.

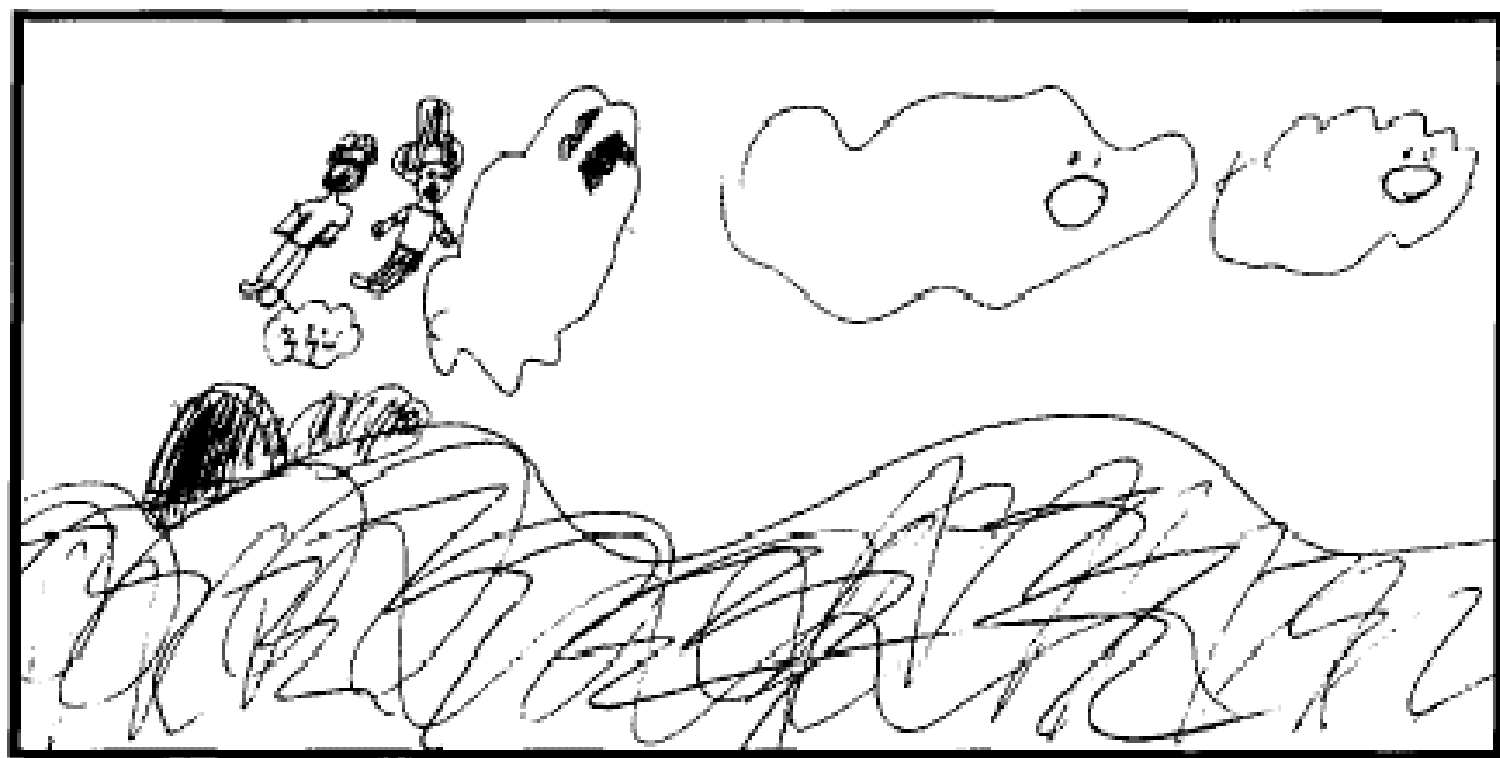
אונה דחפה אותו "אל תהיה טיפשון. אנו נקפוץ על הענן הקטן המנופח שליד הסלע. ואז נלך אל הסלע עצמו." היא הצביעה על הענן הקטן.

למיכאל ב' נראה הדבר עדיין גבוה מדי והוא שאל "למה שלא נשאר כאן קצת? זה די נעים כאן למעלה."

אונה הביטה על השמש החמה. היא הרימה את כפות ידיה הצהובות וחיממה אותן בחום השמש. "נכון, כאן נעים" הסכימה "אבל אנחנו מוכרחים לרדת. ממילא הגיע זמן שתלך הביתה." ההרפתקה עייפה אותה והיא רצתה להיות כבר לבדה עם אמא שלה. "נקפוץ" הודיע אונה "אראה לך איך" אמרה באומץ. זו תהיה קפיצה אמיצה, אמיצה אפילו יותר מקפיצה מדופן בריכת שחיה.

אבל מיכאל ב' נעשה פתאום סקרן. הוא הרים את ידיו ותקע אותם לתוך הענן שמעליו. מים מהענן נשפכו לאורך זרועותיו והרטיבו את חולצתו. "אווך" אמר מיכאל ב'. "גברת גרין צדקה במה שסיפרה על העננים" הוא החליט. ואחרי שראה את מבטה הזועם של אונה הוסיף "פרט לעניין הרכיבה עליהם."

אך פתאום העננים השחורים התחילו לנוע מעלה ומטה כמו גלים בים. ואז נשמע "קראק" חזק ביותר והענן הידידותי שלהם נבהל כנראה, התהפך ואונה עם מיכאל ב' נפלו ממנו. הם נפלו מטה, מטה, ונחתו ישר על הענן הקטן המנופח. אלא שהענן הזה לא שמר עליהם, התנער כמו הכלב של אונה אחרי שרחצה אותו והפיל אותם על האדמה הבוצית של התל.

"אווך" אמרה אונה.

"טוב" אמר מיכאל ב' ששמח להיות כבר על האדמה.

הם חשבו שגשם חזק ישטוף אותם, אבל כאן היה רק טפטוף קל. אונה ומיכאל ב' נעמדו, ראשיהם כמעט נוגעים בתחתית העננים. אונה התכופפה כי לא רצתה שראשה יגע בענן הכועס.

שהן קוראות לו מיכאל ולא מיכאל ב'. היא השתוממה שהן יודעות על איזה מיכאל הן מדברות, כי בגן שלהם היו שלושה מיכאלים ועוד אחד בגן השכן. אך לא היה לה זמן לשאול כי לקחו אותה מיד לחדרה כדי להחליף את בגדיה.

זו הייתה דרך ארוכה מהתל אל ביתה של אונה. אולי לא בשביל גדולים, אבל בשביל בני שלוש רטובים ועייפים היא הייתה ארוכה מספיק. זה לקח להם כמעט חמש דקות, והיו שמחים מאוד כשהגיעו הביתה.

כשרק נכנסו בדלת האחורית קראה אונה "אמא, מיכאל ב' צריך ללכת הביתה מיד!" מיכאל ב' לא נעלב אלא הניע את ראשו בהסכמה.

שתי האמות רצו דרך הבית אל הדלת האחורית וכל אחת תפסה את הילד שלה.

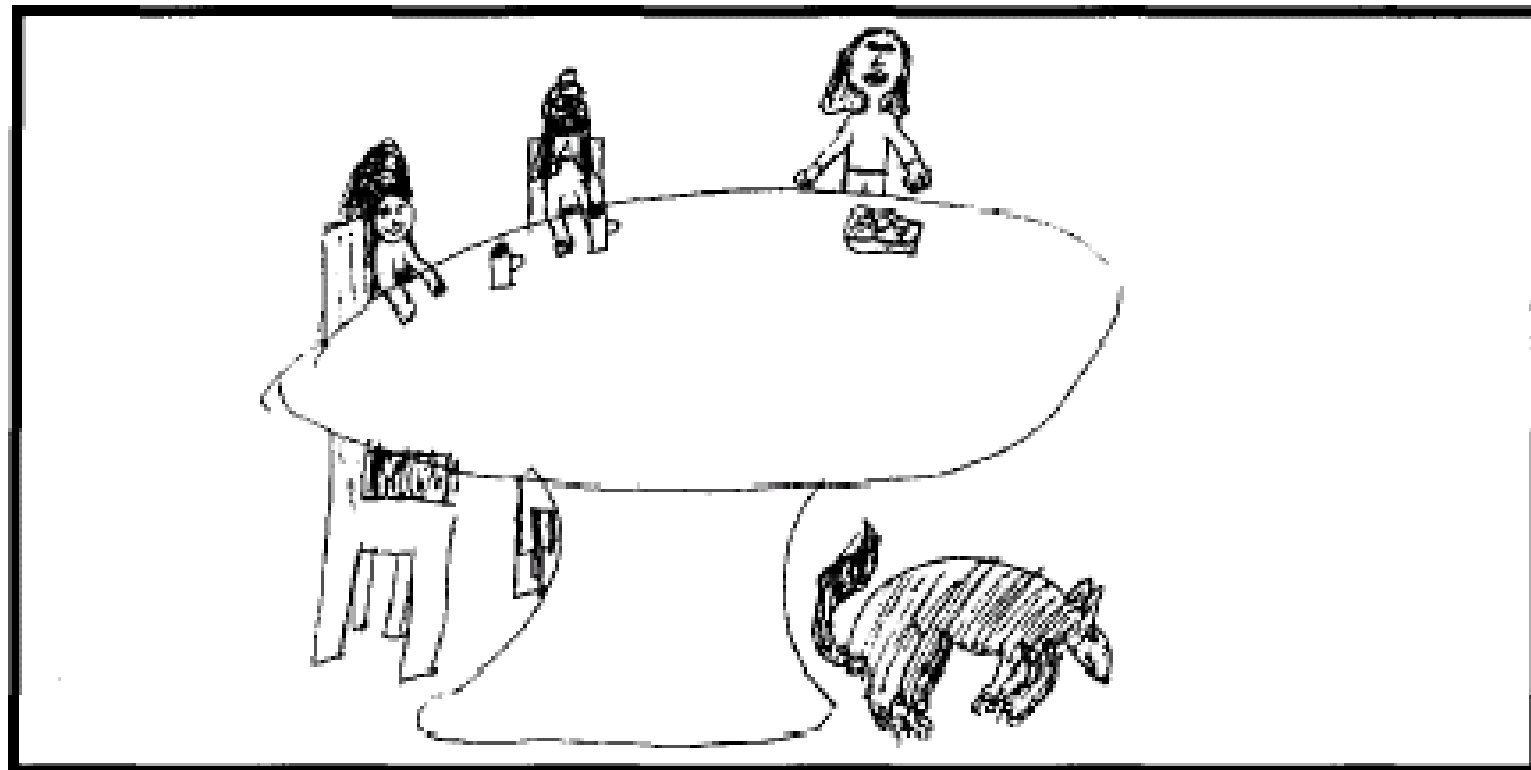
"הנה אתם, יקיריי!" קראו שתי האמות יחד ומיד קראו שתיהן יחד "אבל אתם רטובים לגמרי! איפה הייתם? דאגנו לכם מאוד!"

מיכאל ב' הביט על אונה ולא היה בטוח האם לספר לאן ואיך הם הלכו. אונה חשבה שהחלק "איפה" לא חשוב כל כך, ומה שחשוב שהם עכשיו רטובים וקר להם.

"אני רטובה וקר לי" אמרה לאמא שלה.

"אני רטוב וקר לי" אמר מיכאל ב' לאמא שלו.

האמות התחילו להתייעץ מהר איזה מהבגדים היבשים של אונה ילבש מיכאל, ואיפה השוקולד החם מונח ומי צריך להכין אותו. אונה השתוממה

לא עבר זמן רב ואונה ומיכאל ב' ישבו ליד שולחן המטבח, לבושים בבגדים יבשים וראשיהם עטופים במגבות, עם ספלים גדולים של שוקולד חם בידיהם. בכל ספל שטה קובית קרח. אמא של מיכאל ב' אמרה להם לחכות עד שהקרח ימאס לפני שילגמו אפילו לגימה אחת. אונה בדקה את הקוביה של מיכאל ב' כדי לראות האם היא נמסה יותר מהר, למרות שלא ידעה אם זה טוב או רע. אמא של אונה שברה את השתיקה. "ילדים?" אמרה, כדי שיקשיבו לה. הם הביטו עליה. בידה הייתה שקית עם גושי ממתק לבן, רכרוכי "מישהו רוצה מרשמלו?" שאלה. "או, לא!" ענו מהר שני הילדים.

אגב, הצפרדעים לא נזקו כלל.